Ludas Matyi
XXI. évfolyam 8. szám · Ára: 1 forint · 1965. február 25

Szűr-Szabó József rajza

EGY SZENT, AKI ÉRT A VÁNDORMADARAK NYELVÉN ...

Az utolsó reménysugár

Zsebpénz

– Százasból tetszik tudni visszaadni?

Nyelvelve él a nemzet

Baljós előérzetem nem csalt meg. Sejtettem, hogy előbb-utóbb én is sorra kerülök. Hajnalban kezdték az ostromot, délben rámtörték az előszobaajtót. Akkor a konyhába osontam, bebújtam a mosógép üstjébe. (Üst, másszóval: katlan, katalán. Származékszavai: Katalin, kankalin. Etruszk jövevényszó.)

Hiába. Megtaláltak, kihúztak az üstből, papírt és ceruzát nyomtak a kezembe. Térdreborultam előttük, de hasztalan rimánkodtam. (Gyökszó: rima. A rimánkodás a „rí" és az „imánkodás" összeolvadásából keletkezett. Rí, azaz sír, folyik a könnye. Keresztrejtvényekben fordul elő. Ima, imánkodás, imádkozás. Könyörgés felsőbb hatalmakhoz. Együtt: rí-imánkodás. Az egyik „i" betű a XV. század húszas éveiben felszívódott. Egyelőre még tisztázatlan körülmények között.)

– Maga az utolsó hungarókrapek – szólt szemrehányóan a támadók főnöke –, aki mind a mai napig még egyetlen flekket sem kent le a nyelvhelyességi bigyókról. A nép fel van háborodva. Quo usque tandem?! (Tandem: kétszemélyes kerékpár, bicikli, bringa, bicaj. Bővebben lásd: Babrinák Emil: „Testedző eszközök és guruló alkalmatosságok." 1937. Medicina.) (Medicina: gyógyszer, gyógyír, írmag, kalmopirin.) Azonnal lásson hozzá! (Vigyázat germanizmus! Hozzálátni: Zusehen, sah zu, ist angekommen.)

– De hát könyörgöm, végtére is miről írjak?

– Mit tudom én?! Valami fontos filológiás kérdésben tessék állást foglalni. Ezt követeli a haza!

– Talán arról, hogy milyen mókás kifejezéseket használ a mai magyar ifjúság?

Támadóim fanyalogva néztek egymásra.

– Almás – döntött a főnök. – Erről annyit olvastak az utóbbi hónapokban a fiatalok, hogy már csak zárt helyen mernek normálisan szövegelni. Más kell.

– Hibás, magyartalan, pongyola beszéddel az öregek, a középkorúak, valamint a csecsemők körében is találkozunk. Esetleg róluk valamit?

– Bőven volt. Újabbat kérünk.

– Szakmai zsargon? Alvilági és felvilági tolvajnyelv? Fattyúszavak? Zabi-jelzők?

– Ugyan. Ezeknek nagyobb irodalmuk van, mint az olimpiás olimpikonok Mexikóra való felkészülésének.

– Akkor netán a helyes megszólítási formákról? Kend, kigyelmed, nassaszonyom, elvtikém, szakikám?

– Hol él maga?! Friss lemez kell, nem érti?!

Kétségbeesetten temettem fejemet a kezeim közé. Miről nem írtak még ebben a témakörben? Támadt egy ötletem.

– Foglalkozhatnék a távirati írásmód fejlődésével? Történeti áttekintés keretében, kezdve az elsővel: „Latiatuc feleim zumtuekel mic vogmuc", befejezve egy ma délelőttivel: „Keesve eerkezem. Ne vaarjatok. Uedvoezoel: Boezsi."?

– Pompás! – veregettek hátba látogatóim elégedetten. – Ugye, csak egy kicsit kell törni azt a szikkadt fejet? (Fej, fő, kobak, tök, buksi. Közhasználatú összetételekben: apafej, menőfej, lopótök, buksiszeráji szökőkút.)

Kürti András

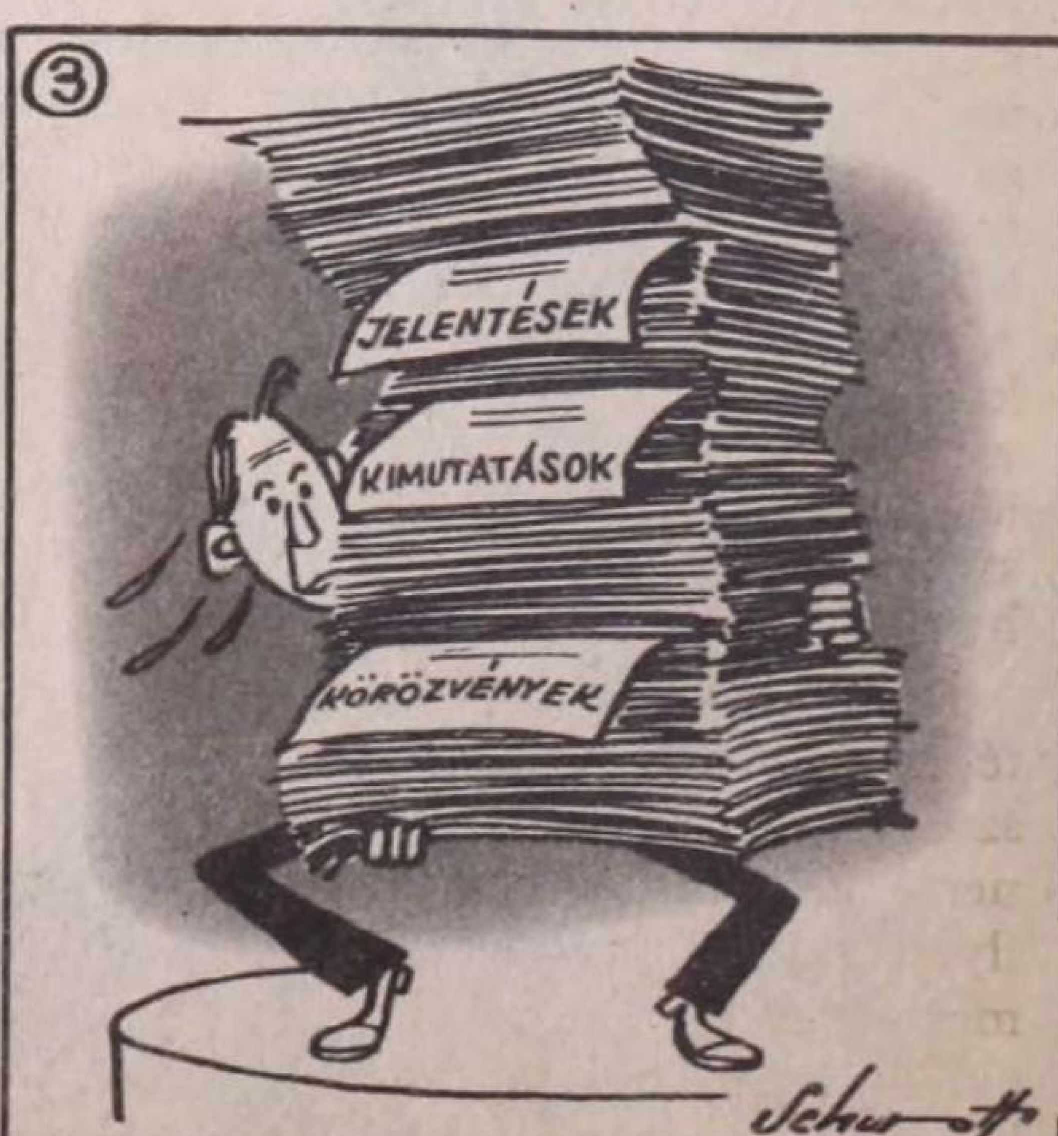
Schwott Lajos rajza

– Most pedig a főkönyvelő kartárs bűvészmutatványokkal szórakoztatja a kedves közönséget.

Az üzem és az adminisztrációs részleg szabadgyakorlata.

Az üzemi irattár erőmutatványa.

CSEREBERE

Most, hogy az Erzsébet-híd is elkészült, és a pesti hídfő környékét oly hévvel csinosítják, nem ártana fokozottabb figyelmet fordítani a Belgrád rakpart, pontosabban a Szabadság-híd és az Erzsébet-híd közti Duna-part üzletsorára, amely pillanatnyilag bizony aligha válik díszére a városképnek.

A legtöbb helyiség jelenlegi rendeltetése egyáltalán nem indokolja, hogy miért szükséges annak pont fővárosunk egyik legreprezentatívabb részén, a Duna-parton lennie. Hogy csak két kirívó példát említsek: a Havas utca sarkán kávéház nagyságú teremben székel a Virágért raktára, a Sörház utca sarkán pedig a Fővárosi Csatornázási Művek kultúrterme terül el.

Bizonyára mindkét intézmény számára lehetne megfelelő „cserelakást" találni valahol másutt Budapesten. A Duna-partra sokkal inkább való egy zenés cukrászda vagy mondjuk egy idegenforgalmi hajózási kirendeltség.

Ha már az Erzsébet-hidat ilyen szépen sikerült nyélbeütni, remélhetőleg az efféle csereberékre is sor kerül előbb-utóbb...

(d-th)

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

– Ne handabandázz, Joe, nem egyedül vagy!

Pesti tudósítónktól

Az autóbuszon ifjú pár ül a kocsi elején, háttal a vezetőnek. A férfi alig lehet 18 éves, de a hölgy talán már 15 is elmúlt. Barna szeme könnyes, s halk, de határozott hangon ömlik belőle a szemrehányás, miközben a férfi magába roskadva hallgat. A szaggatott mondatfoszlányokból csak következtetni lehet a dráma méreteire, pontosan talán még akkor sem lehetne tudni, miről van szó, ha a motorzúgás időnként nem mosná el a szavakat. De amit hallani lehet, az is elég:

– Gúnyos megjegyzést tettél... nagyon, nagyon rosszul esett... éppen tőled... nem hittem volna, hogy ilyen vagy... mások figyelmeztettek... megmondták előre... én, bolond, bíztam benned... velem mindent lehet csinálni... késő... van neked szíved?... hogy lehetsz ilyen?... soha nem bocsátom meg neked... borzasztó...

A férfi néha összetörten hümmög, egyetlen szavát sem érteni. A szemrehányászuhatag tovább ömlik.

A Nagykörútnál a férfi feláll, bánatosan, bűntudatosan búcsút rebeg:

– Hát szervusz...

A hölgy is feláll.

– Elkísérlek... mondja tompa hangon.

Franz Kafka „A kastély" című magyarul most megjelent regényében megdöbbenve olvasom ezt a szót: „közbeavatkozott..." Ez az irodalmi élmény annál is felkavaróbb volt, mert a „közbeavatkozás" szerencsére már a labdarúgó mérkőzések közvetítésének szókincséből is eltűnt, s a védők ma már csak „közbelépnek" vagy „beavatkoznak". Most pedig egy műfordítás jóvoltából újra előbújt ez a szörnyszó. Hideg futott végig a hátamon, amikor megláttam, s máris létrejött a nyomasztó kafkai atmoszféra.

*

A napokban hallottam ezt a kedves kis amerikai történetet:

Két chicagói asszony beszélget:

– Hallom, a kisfia megint megölt valakit. Miért nem szól neki?

– Úgysem hallgat rám!

*

Szokatlan kérdés egy fehérnemű-üzletben:

– Tessék mondani, van fehér fehérnemű?

Mivel Angliában eltörölték a halálbüntetést, hírek szerint jutányos áron lehet jó állapotban levő akasztófákat kapni. Milyen szép lesz, ha majd világszerte megszűnik a bűnözés, és az újságokban ilyen hirdetések jelennek meg: „Pisztoly, méreg, bunkó, orgyilok igényesnek eladó."

f. l.

Kollégák

Női dolgok

– Kicsit élénkebb fekete nincsen?

LEVÉL a dicséretről

Igazgató elvtárs!

Teljesen megértem, hogy el van keseredve, amiért a közfigyelem az ön munkásságának elismerését mellőzi. Ön jól dolgozik, fellendítette a vállalatát, de egyetlen jószóval sem illetik önt: nem dicséri senki, sem a főigazgatóság, sem a minisztérium, sem más, aki erre illetékes lenne. Kár elkeserednie, a hiba korántsem önben van. Megnyugtatására a következőkben foglalom össze realitásokon nyugvó érveimet.

Vegyük példaként azt az igazgatót, aki gondosan ügyel arra, hogy fölösleges, elfekvő készlet ne halmozódjék fel a vállalatánál. Nyilvánvaló, hogy az igazgató ebből a szempontból jól dolgozott, de ez a közfigyelem szempontjából érdektelen és jó munkájáért felettes hatóságától még csak dicséretet sem kap. Csak a kötelességét teljesítette! Viszont fokozott figyelemre tarthat számot az a vállalatvezető, aki óriási elfekvő készletet halmozott fel, s azt *most* nagy igyekezettel és esetleg tetemes ráfizetéssel úgy értékesíti, ahogyan tudja. Az ilyen vezetőt még talán meg is dicsérik, hogy ügyesen túladott a fölösleges, raktáron heverő készleten, de aligha kérdezik meg tőle, miért halmozta azt fel és a máshol jól hasznosítható értékeket miért vonta el eddig a népgazdaságtól.

Vagy: Kit érdekel az a vállalat, ahol eddig sem volt belső munkanélküliség, ahol éppen ezért nem kell a fölösleges létszámot csökkenteni és más munkaterületre átirányítani? Az ilyen vállalatról nem esik szó, alig emlegetik, a közfigyelemre lanyhuló irányban hat. Bezzeg egészen más a helyzet annál a vállalatnál, amely a már korábban felelőtlenül és túlzottan felduzzasztott létszámát *most* normalizálja, hogy ezzel megszüntesse az eddigi lógást és semmittevést. Az ilyen vállalatról lelkesedéssel beszélnek, elismeréssel emlegetik, amiért a kormány gazdasági programjának megvalósulását következetesen elősegíti.

Továbbá: Nem tarthat számot a közfigyelemre az a vállalatvezető, aki eddig is a legszigorúbb takarékossági követelményeknek megfelelően gazdálkodott, és ezért *most* nem képes arra, hogy a költségekből jelentősebb tételeket lefaragjon. Példaképnek tekintik azonban azt a vállalatvezetőt, aki *most* a takarékosság jegyében lemond arról a három szobára való irodaberendezésről, nyolc írógépről, és tizenhat külön telefonvonalról, amelyet eddig fölöslegesen használt.

Nincs tehát ok az aggodalomra. Ha ugyanis az ön munkásságát nem kíséri közfigyelem, ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy jól dolgozik. Ha viszont egyszer majd sokat foglalkoznak önnel, és dicsérni fogják, akkor meg lehet győződve arról, hogy lényegében hosszú ideig rosszul dolgozott, de végül sikerült kiküszöbölnie azokat a hibákat, amelyeket saját maga követett el.

Földes György

Jucika motorozik

Pusztai Pál rajza

LUDAS MATYI
EMLÉKKÖNYVÉBE

Furcsa, de nekem igen rokonszenves bókot kaptam a napokban egy jó barátomtól. Azt mondta, hogy Budapesten én vagyok a legszebb csúnya nő. (Már gyermekkoromban sem szerettem a szabályos babaszépségeket.)

A fentiekből következik, hogy nem tartom magamat feltűnően szépnek. Mégis, valahányszor a külföldi televíziók valamelyikében szerepeltem, mindig elcsodálkoztam, hogy milyen jól mutatok a képernyőn. De valahányszor a magyar tévé fényképez, meggyőződöm arról, hogy a valóság más: kegyetlenül rútnak látszom. Hogy a hazai tévé ilyen „tárgyilagos" velem szemben, már megszoktam. De azért minden alkalommal reménykedve várom: hátha... hátha kivételesen tetszetősebb jelenség leszek a hazai képernyőn is... Sajnos, legutóbb is csalódnom kellett. Keserűségemben fel is kiáltottam: „Hű, de csúnya vagyok!" A kisfiam — ott ült mellettem — mérgesen tiltakozott: „Te? Csúnya? Inkább gyönyörű vagy!"

Amiből kiderül, hogy egy dizőz lehet csúnya, de egy mama mindig szép.

Zsolnai Hédi

HÁZASODÓ GYEREKEK

– A gyerekek egyet s mást elvittek tőlünk, amíg egyenesbe jönnek.

– Ígérd meg szépen, ha máskor férjhez mégy, szólsz anyukának.

– Borzasztóan peches vagyok, öregem, a válóperem minden évben egybeesik a szigorlatommal.

Fülöp György rajzai

Munkaterv-előtanulmány

VECSÉSI

A minap vásároltam egy inget, százhuszonkét forintos indiai puplininget (így hirdette a kirakati tábla). Megkérdeztem az eladót, mi a véleménye róla.

– Valódi vecsési – válaszolta és csettintett hozzá. Kérdő tekintetemre magyarázva tette hozzá: – A Vecsési Fehérneműkészítő KTSZ csinálja.

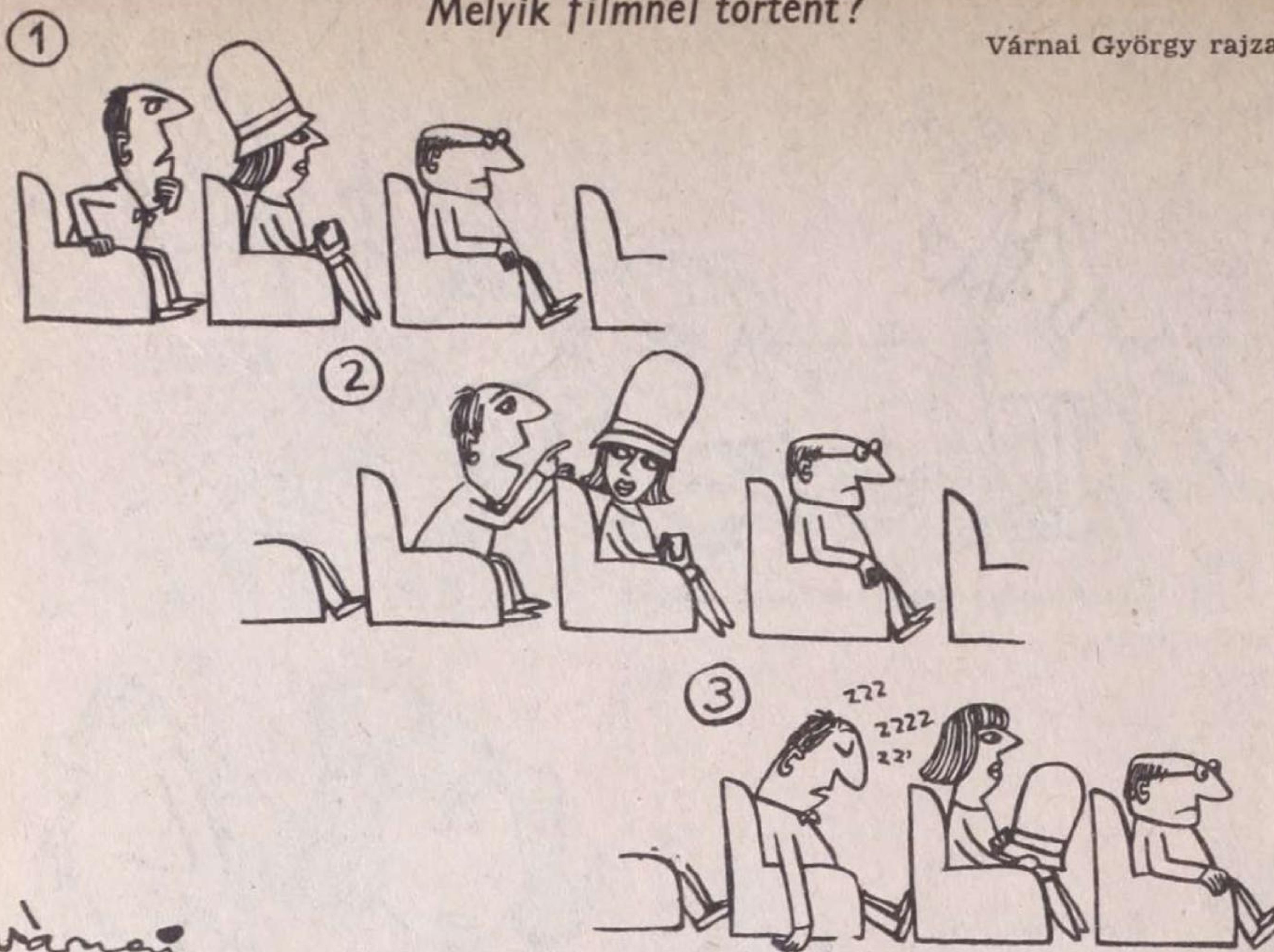
– Indiai puplinból?

– Káposztából nem lehet inget csinálni.

A meggyőző érv hatott. Megvettem az inget. A káposztát ugyan nem szeretem, de remélem, az ing ízleni fog.

Melyik filmnél történt?

Várnai György rajza

GŐZFÜRDŐ

Óva intelek a gőzfürdőtől. Hidd el, nem a te pénztárcádhoz szabták. Tarts autót, vagy utazz világ körüli útra, esetleg nősülj meg, de gőzfürdőbe ne járj. Azt te nem tudod megfizetni.

Most okulásképpen elmondom neked, mi történik a gőzfürdőben, és ebből magad is láthatod, hogy igazam van.

Először is a pénztárt keresem fel, ahol általában éktelen hosszú sor kígyózik. Rögtön tudom, hogy ha sorba állok, akkor soha nem jutok be, ezért előveszek húsz forintot, odamegyek a jegyszedőhöz, és azt mondom:

— Nézze kérem, ezért — és átnyújtom a húszast — hozzon nekem egy gőzfürdőjegyet, valamint masszázs, és pedikür jegyet.

A jegyszedő bólint, és pillanatok alatt kezemben vannak a jegyek. A visszajáró pénzből három forintot adok a jegyszedőnek, majd a jegyekkel felszerelve bevonulok a gőzfürdő előterébe, és kérek egy számot a kabinostól. A számmal együtt leülök és várom, hogy sorra kerüljek. Kisvártatva kijön a kabinos, és kiáltja a soron következő számot:

— Harminchármas!

Ránézek az én számomra: százötös. A különbségből rögtön tudom, hogy mire én bekerülök, már régen leengedték a vizet, és csak üres medencében lubickolhatok. Ezért újból bevonulok az előtérbe, és a jeggyel együtt két forintot nyújtok át a kabinosnak.

— Arra tessék parancsolni — mondja előzékenyen, s közben int a másik kabinosnak, aki már egy szekrény mellett vár.

Én azonban olyan kabint akarok, ahol fekvőhely is van. Mondom is a kabinosnak, de az csak néz rám.

— Bocsánat — mondom — majdnem elfelejtettem — és kezébe nyomok két forintot.

— Tessék velem jönni — mondja előzékenyen, és elvezet egy príma, ágyas kabinhoz.

Körülnézek, és rögtön adok újabb két forintot, mire ő szó nélkül száraz lepedőt tesz a fekvőhelyre. Amikor levetkőztem, jut eszembe, hogy elfelejtettem szappant hozni magammal.

— A pénztárnál lehet kapni — mondja a kabinos.

— No, persze — mondom, és újabb két forintot adok neki.

— Pillanat — válaszolja, és azonnal hoz egy darab szappant.

Aztán levonulok a fürdőbe. Először is jelentkezem a masszőrnél, és mielőtt hozzám nyúlna, adok neki négy forintot. Ez a legkevesebb, mert a puszta jegyért csupán kettőt-hármat üt a tomporomra, egy forintért ugyanez történik, némi hintőporral, három forintért megsimogat, de masszírozni csupán négy forintért hajlandó. A pedikűrösnek, szintén négy forintot adok, habár meg kell jegyeznem, hogy biztonságosabb az öt forint, mivel ő éles szerszámmal dolgozik.

A tiszta papucsért csupán egy forintot kell adnom, és azért pedig, hogy ne kelljen egy óra múlva elhagynom a fürdőt, hanem nyugodtan pihenhessek a külön két forintért vásárolt fekhelyemen, most újabb két forintot adok.

Miután kipihentem magam és felöltöztem, látom, hogy minden pénzem elvitte a gőzfürdő. Egy kis ideig tépelődöm, aztán nem tehetek egyebet, kérek a kabinostól egy forintot autóbuszra, azzal, hogy holnap majd jövök és megadom...

Gera Mihály

PROSPEKTUS-SZÓTÁR

E sorokat azért vetem papírra, hogy hasznos szolgálatot tegyek azoknak, akik már szövögetik nyári utazási terveiket. Gondolom, sokan már beszerezték a prospektusokat és olvasni is kezdték. Nem addig, felebarátaim! Prospektust olvasni nem olyan könnyű. A szavaknak a prospektusban nem ugyanaz az értelmük, mint a köz- és irodalmi nyelvben. A prospektusírók – úgy vélem – különleges képzelőerővel megáldott emberek, kiktől a mértéktartás erénye nem kívántatik meg. Nekik nem az a feladatuk, hogy egy bizonyos üdülőhelyet maximális élethűséggel fessenek meg. (Ha ezt tennék, akkor nem prospektus-szerzők volnának, hanem a kritikai realizmus jeles képviselői.) Nekünk utasoknak ellenben megadatott, hogy helyesen értelmezhessük szavaikat. Például így:

„X., ez a bájos, kis hegyi község, távol a világ zajától, havas hegycsúcsok és smaragdzöld rétek ölén húzódik meg ...” (Magyarul: valami istenhátamögötti faluról van szó, amit se vonattal, se más járművel nem lehet megközelíteni, csak úgy, ha bőröndjeidet a nyakadba veszed és cipeled, míg kiszáll belőled a pára.)

„Y-t az üdülők messze földről felkeresik. Megközelítése ideális, a vasúti és gépkocsiközlekedés gócpontja ...” (Magyarul: altatóként tücsökcirpelés helyett autóbuszduda, ébresztő – kakasszó helyett – mozdonyfütty.)

„Vadregényes környék ...” (Se víz, se villany).

„Minden kényelemmel berendezett luxus-szálloda ...” (Egy éjszaka többe kerül, mint a teljes valutakereted, plusz a feleségedé.)

„A környék mélyen vallásos lakossága festői viseletben, nyájas szóval kínálja a szebbnél-szebb népművészeti emléktárgyakat ...” (Folklórosan maszkírozott kofák, méregdrágán, szörnyeteg giccseket sóznak a vendégekre, s ha alkudozol, bibliai átkokat szórnak rád.)

„A kispénzű turista igénybe vebeti a magánszállásokat, melyeknek ára 30 sestertiusnál kezdődik ...” (30-nál kezdődik ez igaz, de ezen az áron éppen foglalt, viszont 3000 sestertiusnál végződik, és ezen az áron már kapható is.)

„A szobaárakban minden bennfoglaltatik ...” (Kivéve: borravaló, fűtés, hűtés, villanyáram, mosdóvíz, kúrtaksa, lépcsőhasználat, törülközőkopás, kispárnakülönbözeti átalány, lábmosási adó, honvágy-díj stb.)

Ennyi egyelőre elég. Pedig említhetnők még a felejthetetlen kirándulást a *„gyönyörű román stílusban épült őskeresztény bazilikához, amelyet a barbár hordák a földdel egyenlővé tettek”* (látható a föld, amellyel egyenlő), valamint az *„üdítő sétát a történelmi eperfához, amelynek lombjai alatt – a szájhagyomány szerint – oly gyakran szundikált Bonaparte Napóleon ...”* (látható a szájhagyomány).

Végül is a világ legszebb helye mindig az, amelyről a prospektus szól. Szerintem a „tejjel-mézzel folyó Kánaán” kifejezés is egy ókori prospektusból került a Bibliába.

Novobáczky Sándor

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Az érdekeltek hozzászólnak

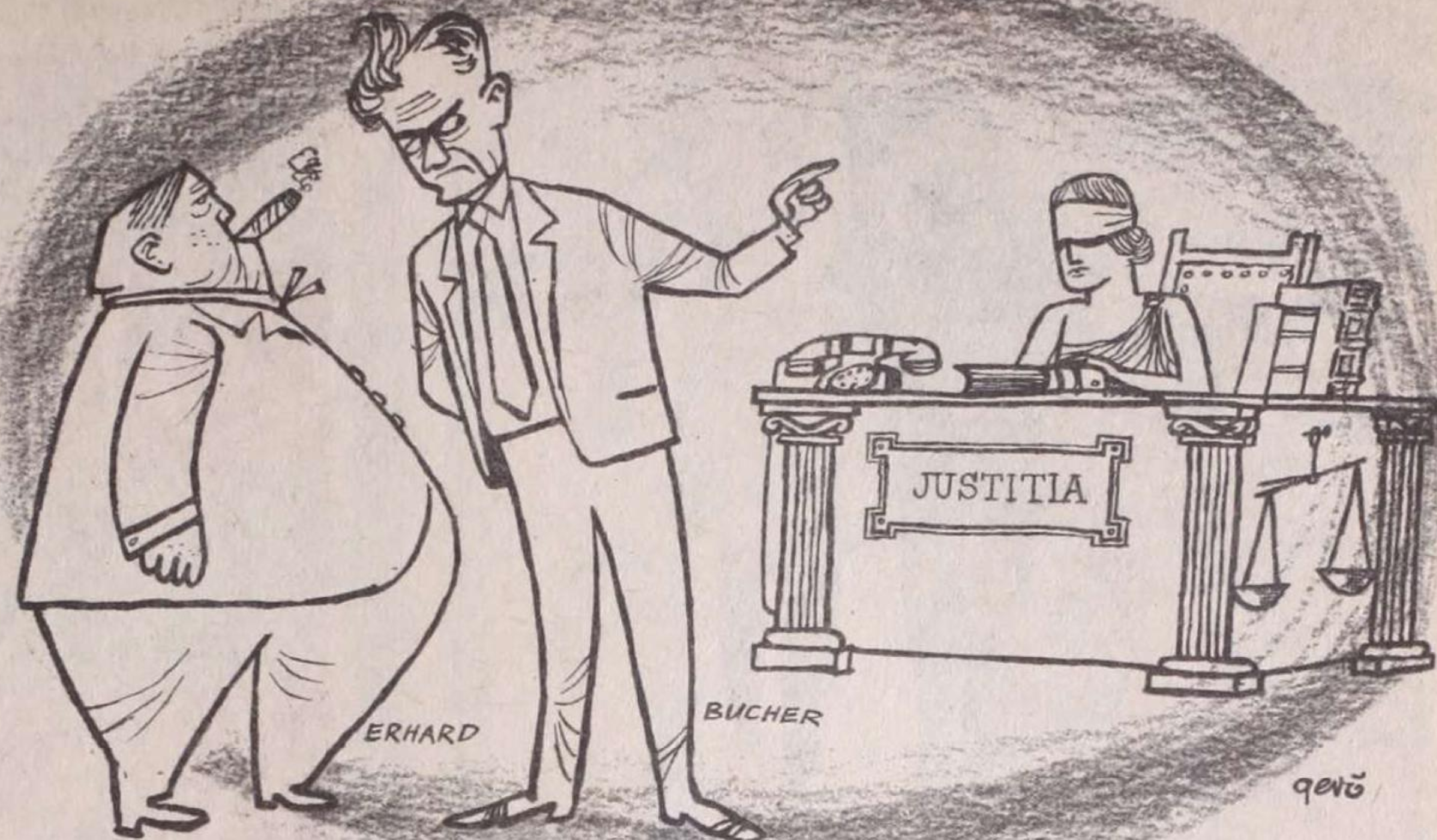
A Ludas Matyi 1965. január 28-i számában „Kiskunfélegyházi kis notesz" címen bíráló írás jelent meg arról, hogy Kiskunfélegyházán mintegy 150 m²-nyi körzetben, három, teljesen azonos profilú ruházati áruház áll a fogyasztók rendelkezésére.

A profilok összehangolásának ügyét a Belkereskedelmi Minisztérium illetékes szerve már 1963-tól kezdődően többízben szorgalmazta. A legutóbbi tárgyalás során a megyei tanácselnöknél a minisztérium képviselői és a helyi kereskedelem vezetői abban állapodtak meg, hogy a profilok összehangolását a kiskunfélegyházi városrendezési terv véglegesítése után hajtják végre.

BELKERESKEDELMI MINISZTÉRIUM
dr. Gyürky Rudolf
az Igazgatási Főosztály vezetője

Elévülnek a náci bűnök?

Gerő Sándor rajzai

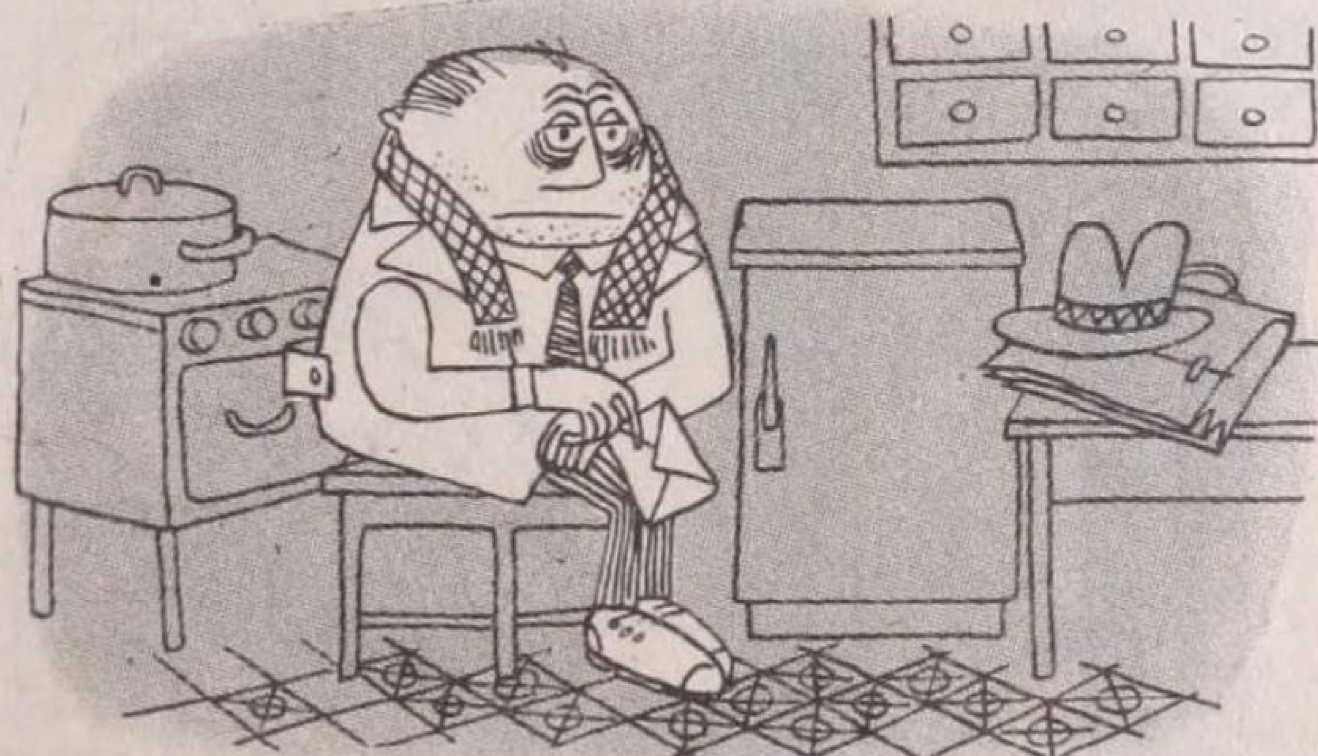

Bucher miniszter: Ahogy óhajtja, elnök úr, májusban nyugdíjba küldjük.

Féltékenység

Letneházi, az önhibáján kívül kopaszodó, ötvennégy éves adminisztrátor fázósan gyűrte fel télikabátja gallérját. A Körút lázas lüktetéséből szinte semmit sem érzékelt. Gondolataiba mélyedve haladt a fal mellett.

„Miért nem szeret már úgy az igazgatóm, mint régen? Miért kell mindennek elmúlnia, ami szép? Valaha én voltam az igazgató kedvence. Rámbízta a legfontosabb bizalmas jellegű munkákat, és szinte naponta megkérdezte tőlem: Nos, hogy van a családja? Most mindennek vége. Amióta Simlényi Árpád odakerült az osztályra, a főnök őt tünteti ki kézfogásával, és Simlényitől kérdezi: Nos, hogy van a családja? Miért? Hát ki az a Simlényi? Mennyivel jobb, különb nálam? Miért? Talán ő szebben kalkulál, mint én? Gömbölyűbb számjegyeket ír, mutatósabban adminisztrál, rokonszenvesebben válogatja ki a kartotékokat? Miért dobott engem, és miért Simlényit szereti az öreg? Fiatalságom legszebb éveit adtam oda a könyvelésnek, és tessék, ez a hála! Lehet, hogy már nem vagyok a régi, de sok fiatallal még felveszem a versenyt. A múltkor is, a hóvégi hajrában, a huszonnégy éves Selmeczi Endre előtt már kápráztak a

számok, amikor én még vidáman iktattam. Miért kell mindig mást szeretni az igazgatónknak? Miért nem tud egy valaki mellett kitartani? Na jó, nem bánom. Szeresse még az utókalkulációt, meg a bérszámfejtést. De aztán slussz, vége! A tervező-osztályhoz semmi kedvesség, semmi rokonszenv. Harcolni fogok, küzdeni. Nem hagyom, hogy egy Simlényi diadalmasan kacagjon rajtam. Bízom, hogy az igazgató egyszer még a régi lesz. Az asztalomhoz lép, és megkérdezi: Nos, hogy van a családja?

Persze, ki tudja, hogy sikerül-e mindez? — kérdezte keserűen önmagától, és felbotorkált a második emeletre. A konyhaasztalon egy levél feküdt. A felesége írta:

„Kedves Géza!

Ne haragudj. Skultéti Gáspárhoz, a maszek vegytisztítóhoz költöztem. Imádom. Vigyázz a frizsiderre, és a gyerekekre!

Üdvözlettel:
Sári"

Letneházi fázósan ült a konyhaszéken, és szüntelenül egy gondolat zúgott a fejében:

— Miért nem szeret már az igazgatóm? Miért?...

Galambos Szilveszter

Mindenféle

Jobb tisztelni a kort, mint részesülni a kornak kijáró tiszteletben.

*

Ebben az ideges világban az emberiség jótevője az az író, aki el tudja altatni olvasóit.

*

Megfelelő képzelőerő nélkül őrültségeket sem lehet elkövetni.

*

Z rendkívül szorgalmas író, egy témát sokféle formában is megír. Egy nyúlról kilenc rókabőrt is lehúz.

*

Mi az ihlet? Kemény elhatározás.

*

A prófétát főként a beteljesedett baljóslatai miatt utálják.

*

X-nek nincs meggyőződése, de azt ráerőszakolja másokra.

*

Ismerek valakit, aki sokkal erőteljesebb egyéniség annál, mintsem hogy uralkodni tudna magán.

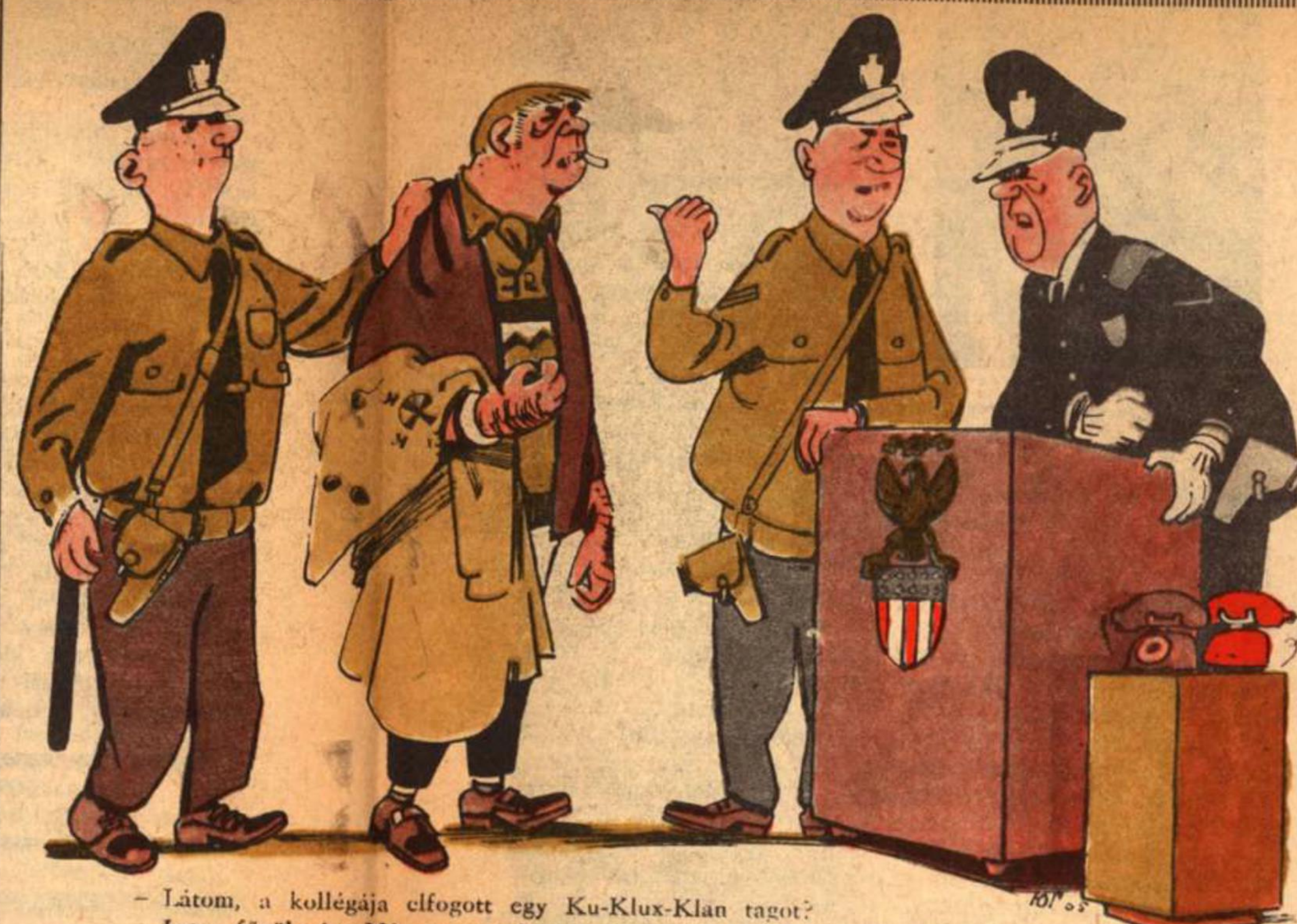
F. L.

SZOVJET HUMOR

– Köszönöm, van a háznál nagymama...

(E. Csukajev rajza)

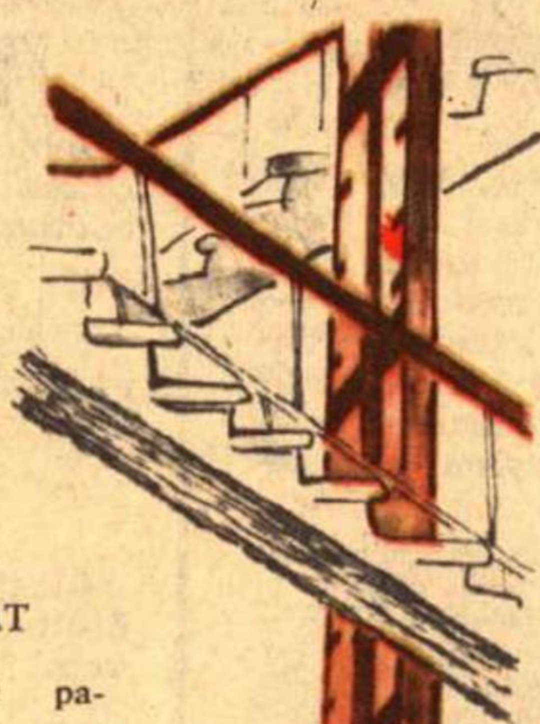
– Látom, a kollégája elfogott egy Ku-Klux-Klán tagot?
– Igen, főnök úr. Még tapasztalatlan, nem régóta dolgozik nálunk...

(Ganf rajza)

– Mondja, gyártanak egyebet is, nemcsak mintákat?

(Szavkov rajza)

ÚJÍTÁSI JAVASLAT

– Hányadik emeletre parancsolja?

(Liszeev és Szkobelev rajza)

ALEKSZANDR VIHREV:

A bosszú

Elhatároztam, hogy rádiót veszek, így aztán elmentem az áruházba és hosszas töprengés után kiválasztottam egy szép, fényesre politúrozott „Ural"-készüléket.

Miután meggyőződtem arról, hogy minden hullámhosszon kifogástalanul működik, fogtam a blokkot és

átmentem a szomszéd helyiségbe, ahol ügyeskezű csomagolók egy szép, nagy kartondobozba rakták a rádiót. Egyikük hozzám lépett és behízelgő mosollyal megszólalt:

– A legkitűnőbb készülék! És nézze meg ezt a csomagolást! Hát igen, igyekszünk! – a leheletéből erős vodkaszag áradt.

– Ez borravalót vár – gondoltam. – Íme, itt a jó alkalom, hogy kemény szavakkal ostorozzam a borravaló-kedvelőket. Még az sincs kizárva, hogy hatok rá!

– Szégyellhetné magát – kezdtem nyugodtan, de határozottan. – Mit gondol, mi lenne, ha például én is odamennék az igazgatómhoz és így szólnék: „Kész vagyok a munkámmal, gyorsan és jól dolgoztam. Adjon öt rubel borravalót!"

A csomagoló láthatólag zavarba jött.

– És egyáltalán mire alapítja követelését? – folytattam. – Olyan szolgálatért, amit különben is kötelessége lenne elvégezni? Ezért kapja a fizetést, nem?

Itt egy kis hatásvadászó szünetet tartottam, a csomagoló megszégyenülten hallgatott, mire folytattam:

– Nézzük csak! Alapjában véve mi is az a borravaló? Alamizsna! Könyöradomány! Maga nem koldus, az ördögbe is! Én pedig nem vagyok milliomos! A rádiót a becsületesen megdolgozott és összespórolt pénzemen veszem!

A csomagoló lehajtotta a fejét. Szemmel láthatólag nagyon kényelmetlenül érezte magát.

– A borravaló különben is a múlt szégyenteljes maradványa – mondtam, hogy ellenfelemnek megadjam a kegyelemdöfést is. – Lealacsonyítja az embert. Jellemtelenségre, alázatoskodásra nevel.

A szegény ördög már nagyon le volt törve. Megsajnáltam. Kivettem egy doboz „Belmort" cigarettát a zsebemből és megkínáltam, de ő a fejét ingatta és hallgatott.

– Így semmit sem lehet elérni, higgye el, – fejeztem be megveregetve a vállát. – Csak a kitartó, becsületes munka hozza meg mindig a gyümölcsét.

De ő már ott sem volt. Leverten, lehajtott fejjel eloldalgott, hogy befejezze a csomagolást.

Taxin utaztam haza. Nagyon meg voltam elégedve magammal, mert úgy éreztem, hogy nemcsak egy jó rádiót vettem, de segítettem

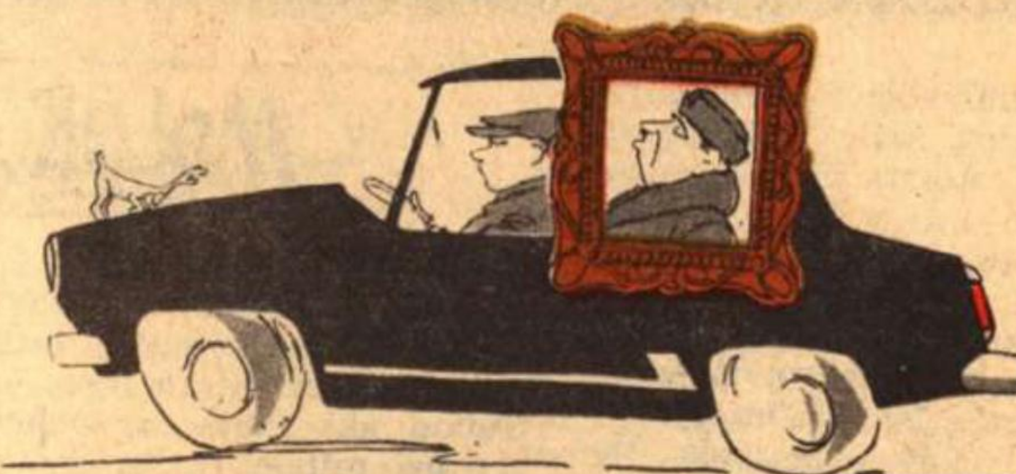
ennek az embernek is legyőzni a rossz hajlamot. Jobbá tettem.

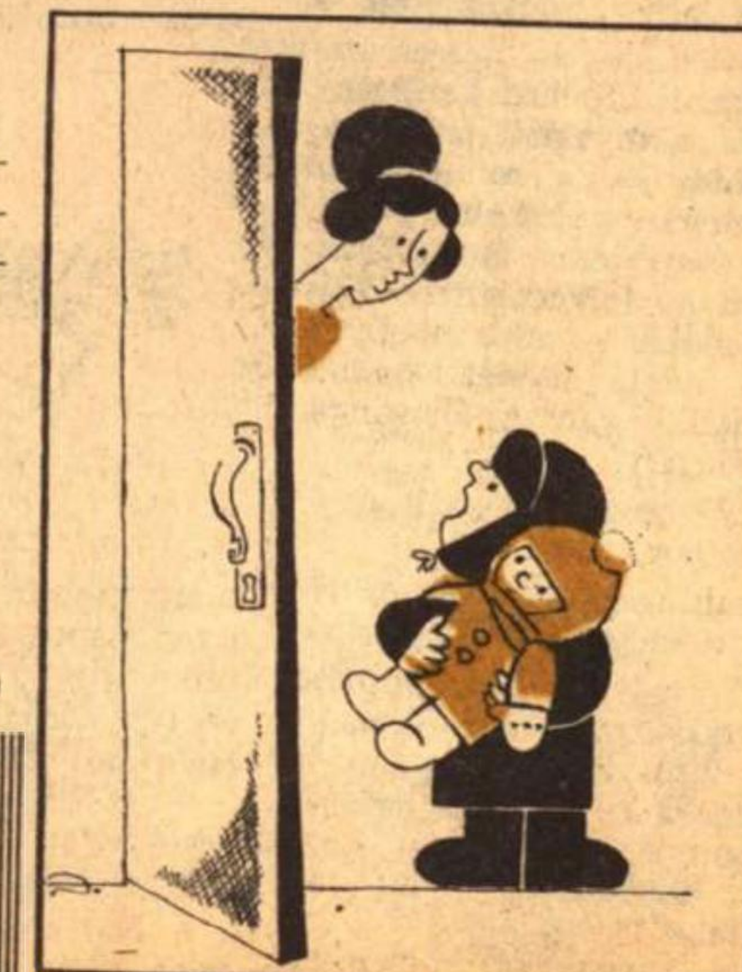
Otthon büszkén bontottam ki a kartondobozt.

– Nézd csak – mutattam a feleségemnek –, hát nem gyönyörű? – Az arcára néztem, lestem a hatást. Nem értettem, min csodálkozik. Ő szó nélkül a rádió tetejére mutatott, ahol a csodálatosan politúrozott felületre nehézkes írással egy olyan szó volt bekarcolva, amely egyáltalán nem díszítette a készüléket.

Fordította:
Puskás Tamás

A FONTOS SZEMÉLY

– Ez Vovka húgocskája. Elcseréltem a szánkómért...

(E. Gurov rajza)

(Rajzok a moszkvai Krokodilból)

DUPLA vagy SEMMI?!

Szívesen morfondírozok statisztikai adatokon, mert a szürke számok mögött nem egyszer a valóság színes forgataga lüktet, ami kárpótol az esetleges fejtörésért.

Nos, a napokban különösen gondolatébresztő adatok jutottak tudomásomra. Ebben az évben 700 vagon pörkölt kávé és 150 vagon nyers kávé kerül forgalomba. Ezt holmi népszerű cikk körülbelül úgy szemléltetné, hogy képzeljünk el egy szerelvényt, mely az Erzsébet-híd pesti hídfőjétől, teszem azt, egészen a Normafáig ér, és színültig meg van rakva valódi babkávéval. De számomra e roppant mennyiség érzékelésénél is érdekesebb talán a fejlődés irányán való töprengés, mivel kávéfogyasztásunk az utóbbi évek során megtöbbszöröződött, s változatlanul emelkedő tendenciát mutat.

Azt hiszem, a lakosság széles rétegeinek igényét tolmácsolom az iparnak, amikor felhívom a figyelmet a tranzisztoros zsebrádiókhoz hasonló kivitelű tranzisztoros zsebpresszó-gépek tervezésének és sorozatgyártásának immár elodázhatatlan szükségességére. Kétségtelen, a vendéglátóipar dicséretes buzgalommal nyit újabb és újabb presszókat, s a kereskedelemben is kapható többféle típusú kávéfőző gép, azonban ezek üzemelése bizonyos feltételekhez kötött. Az emberek szeretnének villamos- és autóbuszutazás közben is friss kávét főzni maguknak, vagy ha sétálnak, például a Duna-parton.

„Gondold meg és igyál!"

Az egyre növekvő kávészükséglet még jobb kielégítése érdekében érdemes volna foglalkozni a kávécserje meghonosításával hazánkban. A téeszek, tekintve, hogy falun is rohamosan bővül a feketézők tábora, aligha fognak elzárkózni a dolog elől. De ha az akklimatizáció nehézségekbe ütközik, talán meg lehetne próbálni az Atlanti-óceán alatt közvetlen csővezeték építését Brazília és Magyarország között. Esetleg a kávét már ott megfőznék, és akkor a szükségtelenné vált presszógépeinket rögtön eladhatnánk az iparilag gyengébben fejlett országoknak, természetesen jutányos áron.

d. f.

A koffein rabja.

P. J. PROBY, AZ ÚJ VILÁGNAGYSÁG

A világ táncdalénekeseinek élcsoportjában új csillag robbant az égre: az amerikai P. J. Proby (eredeti nevén James Smith). Probynak hosszabb haja van, mint a Beatles-együttes tagjainak, több testőre van, mint akármelyik más énekesnek, és mindenkinél nagyobb mókákat csinál. Most például betiltották angliai hangversenyeit, mert olyan szűk nadrágban jelent meg a pódiumon, hogy minduntalan kirepedt rajta. Kötelezték új nadrág beszerzésére. Ez még szűkebbnek bizonyult. Proby különben dobost is hozott magával Amerikából, de az nem léphetett fel vele, mert nem kapott munkavállalási engedélyt. Proby ezt nem értette, s amikor megmondták neki, hogy a brit kormány nem adott munkavállalási engedélyt a dobosnak, ezt a kérdést tette fel:

— Mibe kerül a kormány?

MaLeK, a ZSeNi

Nemrégiben a Hungáriában Malek karjaiba futottam. Tíz éve nem láttam a fiút. Úgy tudtam, elkerült a fővárosból, ahol az egyik mageloszto vállalatnál a dátumot stemplizte a zacskókra. Nem volt nagy állás, de tisztes. Ismerősöm sovány volt, kopott és alázatos. Akkoriban. Most? A meghízott, remekül öltözött, hangos és nagyon-nagyon magabiztos ember alig emlékeztetett a régire.

— Igen, vidékre kerültem, amióta nem találkoztunk — újságolta —, s mondhatom szenzációsan alakult és alakul a karrierem — mondta, és harsányan felkacagott. — Nálam, pajtás — tette hozzá — nincs lefelé menet, nálam csak felfelé van! Apály nincs, csak dagály.

— Ne beszélj, — szóltam — és hogyan csináltad?

Bizalmasan átkarolt és elmesélte élettútját:

— Tudod, kisapám, amikor kivágtak a magellátótól, mert jó helyre ütöttem ugyan a bélyegzőket, de rossz helyen szidtam a csoportvezetőmet, akkor döbbentem rá az élet titkára.

— Gratulálok, az emberiség ezredek óta kutatja. Végre valakinek sikerült...

— Ne gúnyolódj — vágott közbe —, hanem figyelj, még neked is hasznodra válhat... Tudod, akkoriban nagynehezen bejutottam Várdarócon a Kócszaggatóhoz, segédszaggatónak. A kezdet nehéz volt, hanem azután szívós, állhatatos munkával felderítettem, mondhatnám tudományos alapossággal rendszereztem, hogy a Kócszaggatónál, illetve Várdarócon ki-kinek a ro-ko-na! Érted, pajtikám?

— És vigyáztál, hogy a rokont rokon előtt csak dicsérd, persze hogy értem...

— Fenét érted! — biggyesztette ajkát fölényesen Malek — hogyan is érthetnéd! Ez csak alap volt. Ezt más is tudja. De én összefüggéseiben, sőt hangulatilag és feltérképeztem a vállalatnál a rokoni, baráti, szesztestvéri, ultipartneri kapcsolatokat. Ez volt a zseniális. Mert idefigyelj, hiába sógora teszem azt X a Z-nek, és én hiába dicsérem X előtt Z-t, ha azok, mondjuk, haragban vannak, valami régi ügy miatt! Így nem előnyöm, hanem károm származik a hízelgésből. Ez esetben Z hiába sógor, szidni kell, mint a répát! Érted?!

— Értem — mondtam — kitűnő ötlet!

— Azt elhiszem — csapott homlokára Malek —, van itt királyi ész, és mondhatom, frenetikus sikereket értem el! Tökéletesen időzített és leellenőrzött dicséreteimmel, illetve fúrásaimmal elindultam felfelé. Hamarosan előszaggató, majd főszaggató lettem főként azzal, hogy a műhelyfőnöknek dicsértem az italboltvezető sógorát, illetve pocskondiáztam az igazgató helyettesét, aki a műhelyfőnököm húgának első férje volt, és válás után összeverekedtek, valahol, valami lagzin... Figyelsz?

— Nagyon! Mondd csak!

— Azután csoportvezető lettem, nagyrészt azáltal, hogy a meósnak, aki a főmérnök unokaöccse, dicsértem a főmérnököt és szidtam a műhelyfőnököt, mert tudtam, hogy együtt szolgáltak a ceglédi huszároknál és a műhelyfőnök akkoriban elcsalta a meós szerelmesét és az ezt még mai napig sem bocsátotta meg neki!

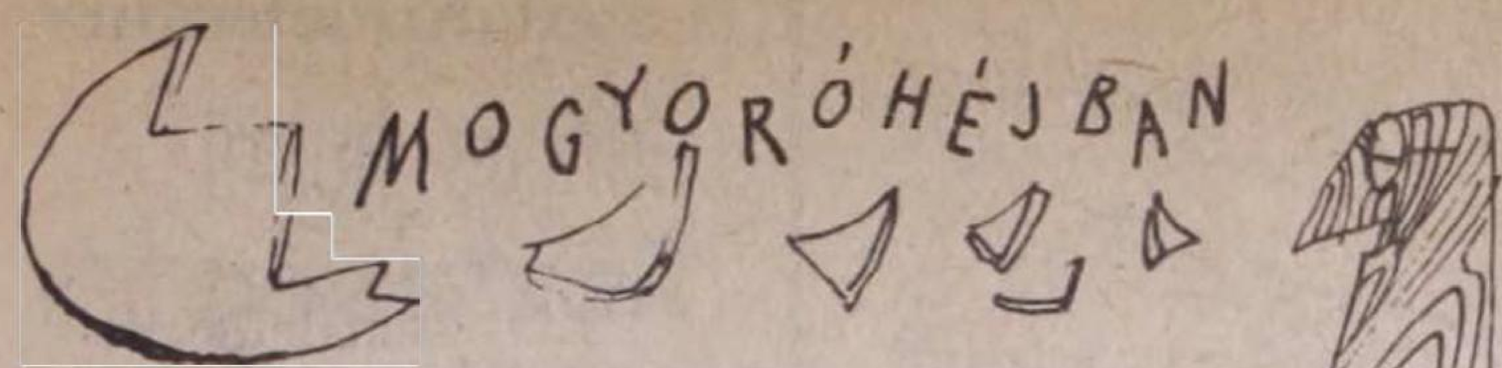
— Téged azután nem kell félteni — füttyentettem elismerően.

— Ez még semmi — lelkendezett Malek —, most már ott tartok, hogy én leszek az igazgató helyettese!... Na mit szólsz?

Gratuláltam Maleknak, aki ezután elbúcsúzott tőlem és Fiat kocsiján elhajtott.

Ordas Nándor

MIMIKRI

Nem meglepő, hogy pár bürokrata
úgy hozzánőtt a környezetihez,
hogy olyan, mint az íróasztala:
szálkás, merev és éppoly szögletes!

KÉNYES FÜLEK

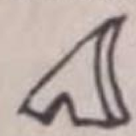

Sokan, akiket sorsuk révbevitt,
s a „napos oldalra" vetett az élet:
még a nyomát is messzekerülik
azoknak, akik „árnyékról" beszélnek!

MEGHASONLÁS

Az emberekkel elhitetted,
hogy az vagy — aki lenni szeretnél!
Sikerült... S most épp az a veszted:
te is hiszed, hogy — azzá lettél!

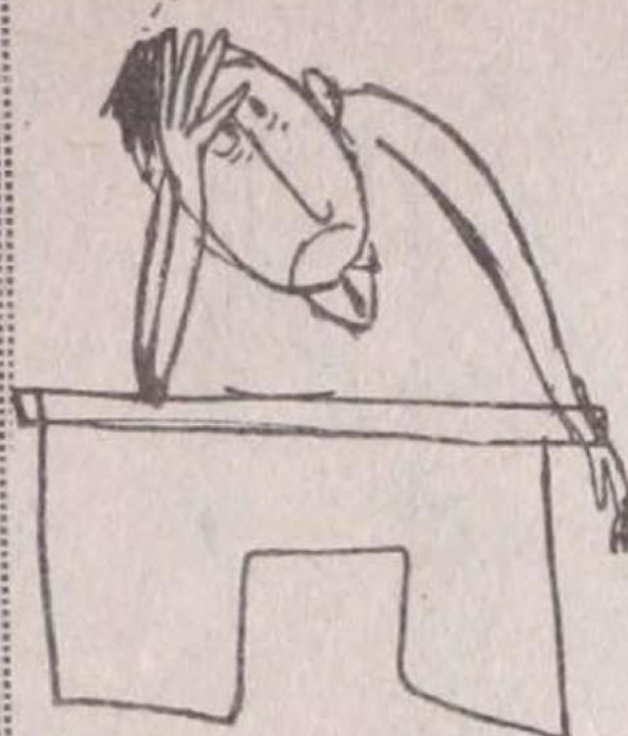
SILÁNY VIGASZ

Ha igazad van, azt mondják: feledd el!
Ezt teszi más is, kár vitázni, jobb,
ha alkalmazkodsz!... De tévedj csak egyszer,
arra mindenki emlékezni fog!

Kúsz Jenő

De hát hogy van ez, emberek?

Sajdik Ferenc rajzai

– Ez már a tavaszi fáradtság lenne? Így nem lehet dolgozni!

– Ezek a napfoltok! Így nem lehet dolgozni.

– Itt a frontátvonulás! Ilyenkor nem lehet dolgozni.

– Ez a vitaminhiány! Így nem lehet dolgozni!

Három kis történet

Az angliai Nottingham város fegyházának bejárata fölé nagybetűs plakátot ragasztottak:

„ÁLLJ KÖZÉNK! VÁRUNK BENNETEKET!"

Az arrajárók többsége csak futó pillantást vetett a feliratra, és vagy behúzott nyakkal somfordált odább, vagy fejcsóválva folytatta útját. Állítólag csak egy ember lépett közelebb a táblához és olvasta el a kisebb betűket is. Tudniillik ez volt még odaírva:

„Fegyőröket felveszünk! Jelentkezés délután 4–6 óra között."

Ezt a legendát viszont Pesten hallottam, másutt nem is történhetett volna meg. A legenda hőse a nemrég elhunyt Gyula bácsi, aki aprócseprő kultúrcikkek – külföldi cigaretta, orkán kabátok, táskarádiók stb. – eladásával csakhamar rossz hírt vívott ki magának. Megbízhatatlan, link alak volt, akit megbízói érthető bizalmatlansággal kezeltek.

Egy ízben a sikeres slágeríró krokodilcipőt vásárolt magának Párizsban, ám a lábbeli olyan szűk volt, hogy nem tudta viselni. Meghallotta ezt Gyula bácsi és nyomban felkereste a rímek mesterét, ajánlkozván, hogy eladja a cipőt. A mester tartott Gyula bácsi bohém üzleti elveitől, ezért úgy állapodott meg vele, hogy csak a bal cipőjét adja oda, és ha az a vevőnek megfelel, autóval a megbeszélt helyre fuvarozza majd a másik fél cipőt is. Gyula bácsi boldogan eltávozott a bal krokodilcipővel és a sikeres slágeríró három hónapig színét se látta. Egy derűs tavaszi napon találkoztak a Körúton.

– Mi van a bal cipőmmel?! – rivallt rá a szerző.

Gyula bácsi bűntudatosan behúzta a nyakát:

– Nincs meg... – dadogta – eladtam!

– A bal cipőt?!

– Igen. Egy féllábú maszeknak Budán...

Ez a történet viszont Bécsben esett meg. Hőse a népszerű pesti színész, aki szűk baráti körben közismert arról, hogy egy árva szót sem tud németül. Mégis úgy gondolta, megnéz egy filmet, valami táncos, zenés darabot, aminek megértéséhez nem kell nyelvtudás. A filmpalota előcsarnokában egy pesti tisztelőjébe botlott:

– De jó hogy találkoztunk, drága művész úr! – lelkendezett az ismerős –, sajnos, nem beszélek németül. Majd egymás mellé ülünk és ha nem terhelem vele, le tetszik nekem fordítani a szöveget.

A színész nyelt egyet. Most vallja be a rajongójának, hogy ő sem tud németül? Erről szó sem lehet! Hirtelen remek ötlete támadt. Mivel a rajongó sem tud németül, tehát nem ellenőrizheti a fordítást, majd rögtönözni fog.

Így is történt. A látottak alapján szellemes dialógusokat fogalmazott, mókás bemondásokkal, amelyek időnként olyan jól sikerültek, hogy szomszédja a szemét törölte a kacagástól. Amikor vége lett a filmnek, a rajongó megköszönte a fordítást, majd hozzátette:

– Mondja, művész úr, miért nem tudnak nálunk ilyen humoros filmet csinálni?!...

Tardos Péter

A lakásszélhámosság bajnoka

Hegedűs István rajza

– Nem bánom, adjon még ötezret, és akkor magáé a Múzeumkert is!...

Makacs ügyfél

– Megmutatom, hogy csak azért is bejutok soronkívül.

Nem közölhető kéziratot küldtek:

N. Gyné, Bp. XX. – L. József, Kistarcsa – E. Péter, Debrecen – Cs. Gábor, Szekszárd – B. Gergely, Szeged – K. Dezső, Lakocsa – P. Balázs, Szeged – D. Béla, Bp. XV., Kinizsi u. – F. A., Szeged – András, Felsőgöd. – B. András, Szentes. – P. Emil, Baja. – U. László, Nagyszentjános. – N. Zoltán, Eger. – H. Pné, Bp. I., Dísz tér. – Zs. Béla, Alattyán. – O. E. Környebánya. – Á. L. Bp. II., Pasaréti u. – P. Ferenc, Bp. V., Október 6. u. – H. János, Bp. II., Herman Ottó u. – B. Péter, Bp. XIII., Szt. István park.

A kis Néró

– Már megint mivel játszol! Meglátod, egyszer nagy bajt fogsz csinálni!

Hozzájárulással kilépett

– Először volt egy négytalálatos lottóm, aztán raktárnoknak neveztek ki . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A ZSUGORI ZOKNI

Az a 39-es cipő, amely jelenleg a lábamon lötyög, a napnál is világosabban bizonyítja, hogy nem élek nagy lábon. Ezzel szemben az a gyönyörűséges nájlon térdzokni, amit 54 forintos örökáron sóztak rám, pont az ellenkezőjét bizonygatja nekem. Ezzel a nájlon térdzoknival a következőképpen jártam:

Ültem az ágy szélén és a tasakjából frissen kiszabadított térdzoknit huzigáltam fölfelé. Előbb az egyiket, azután a másikat. Mire azonban az egyiket térd alá kényszerítettem, a másik rugalmasan visszavonult a térd és a boka között elterülő semleges zónába. Talán még ma is huzigálnám, ha a feleségem nem figyelmeztet az idő múlására... Gyorsan felhörpintettem a reggelit, aztán uccu neki, irány a villamos! Amíg én a lépteim gyorsítására koncentráltam minden erőmet, a zoknipár minden tudását latbavetve bokafiksszé zsugorodott. A villamoson ismét térd alá kényszerítettem őket, de a rázódástól újfent bokára züllöttek szegények. Ott is maradtak estelig. A zsugorodás okát keresve, odahaza összemértem a makacs harisnyát egy hasonszőrű térdfixes társával, és nyomban kitűnt, hogy az én 54 forintos harisnyám szárából alkotói majdnem három centit elspóroltak.

Másnap, az ebédidőmet feláldozván, azzal az eltökélt szándékkal léptem át a harisnyabolt küszöbét, hogy a kurta zoknival történt bonyodalmaimat elmesélem az eladónak. Erre azonban nem volt semmi szükség, mert az előttem álló cserélők már mindent elmeséltek neki. Így hát, amikor rám került a sor, már nem volt mese, csak jegyzőkönyvezés és gyors csere.

Ezeket a jobb sorsot érdemlő zoknikat a Budapesti Harisnyagyár 5562-es cikkszámmal elsőrendű áruként szabadította gyanútlan lábainkra a karácsonyi csúcsforgalom kellős közepén. Valószínűleg abból a közmondásból kiindulva, hogy ajándék lónak ne nézd a fogát.

Bernáth Ede

PLAKÁTOK

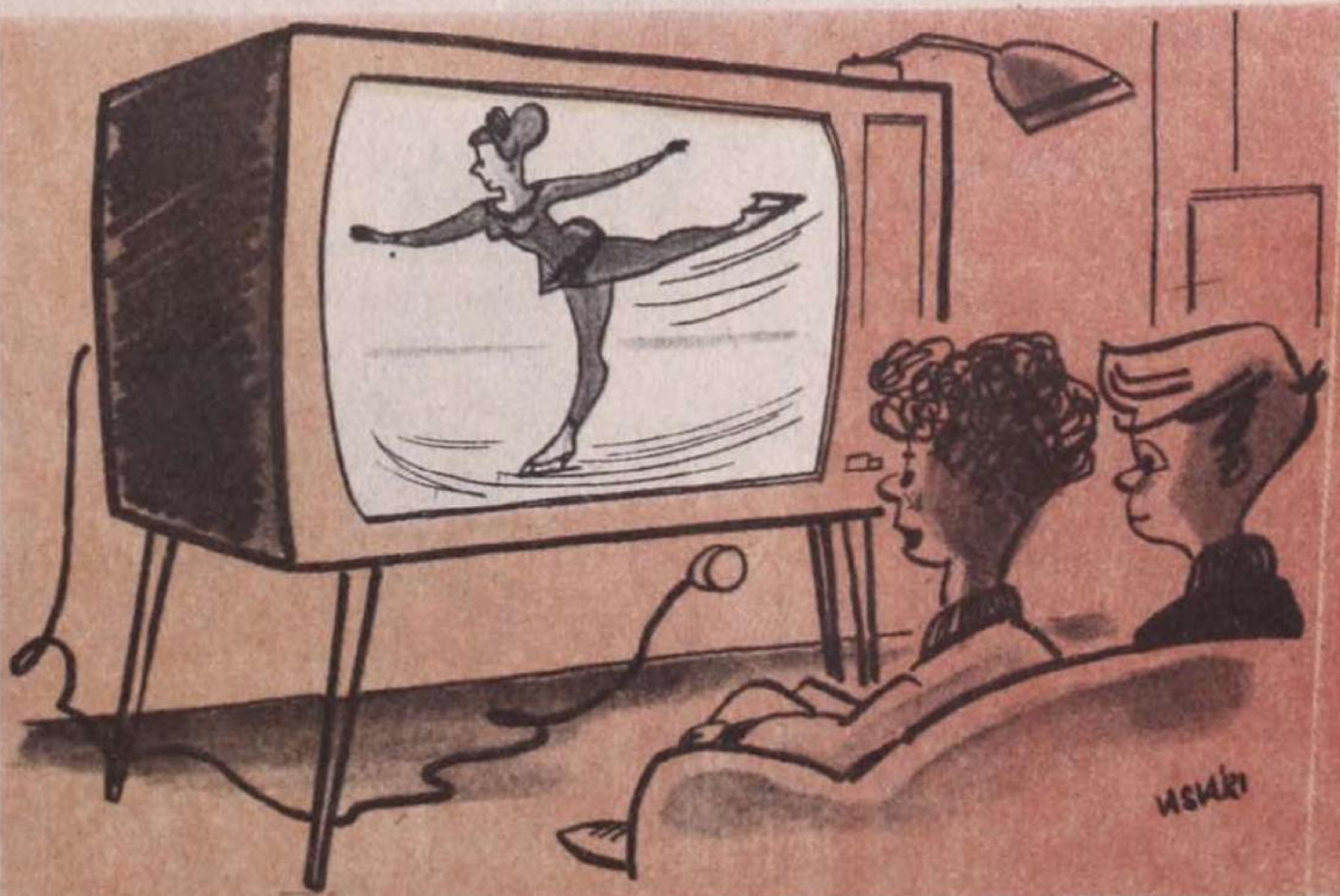

Balázs-Piri Balázs rajzai

Szurkolók

Azért a Bene szebb! . .

Dél-vietnami útjelző az őserdőben

Zsoldos Sándor rajza

KIVÁLTSÁGOSAN?

Bevallom őszintén, közismert szerénységem mellett mindig volt egy nagyon szerénytelen, ám nagyon titkolt vágyam. Szerettem volna egyszer, csak egyetlen egyszer, csak egy icike-picike kis időre legalább a kiváltságosak közé tartozni.

De – sajnos – ez 1965. január 31-ig (bezárólag) valahogy sohasem sikerült nekem. A harmincas években (amikor gyermeki lelkemben ez a vágy megfogamzott), nem voltam arisztokrata, a negyvenes években nem voltam katonatiszt, az ötvenes években nem voltam vezető funkcionárius, a hatvanas években nem voltam maszek.

Ám február elsejétől kezdve végre – ó, minő boldogság! – a kiváltságosak közé tartozom. Mivelhogy GYALOGOS vagyok. Igen így, csupa nagy betűvel, amint ez az idevonatkozó plakáton is szerepel. Gyalogos vagyok, akinek kijelölt átkelőhelye van a főútvonalakon és itt, meg sokfelé másutt is elsőbbsége van az ellenséges osztály, a járművekkel szemben.

Tudom, ez nem annyi, mint a harmincas években (no, meg annak előtte néhány századokon át) arisztokratának lenni, de aki a kevéssel be nem éri, a sokat nem érdemli, és jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok.

Én beérem ennyicskével, én köszönöm a mai verebet, velem túzokot lehetne fogatni, én már azon gondolkodom, hogy valami indulót, de legalább belépőt kellene íratni nekünk, gyalogosoknak, amelyet akkor dalolnánk el, amikor belépünk főrendi zebránkba. Valami olyanra gondolok, mint aminőt Kukorica Jancsi énekel, hogy aszondja: Én vagyok az bojtárgyerek . . . ! De természetesen sokkal harsogóbb, sokkal zengőbb, igenis – sokkal hivalkodóbb legyen! Mind szövegében, mind zenéjében, mind hangszerelésében, hogy túlharsogja az idegességükben dudálókat.

Ilyen gondolatok közepette léptem le február harmadikán, a kiváltságosságomat biztosító rendelet harmadik napján a járdáról a mi tulajdonunkat képező, szent és sérthetetlen zebrára, és indultam által a túloldal felé. Egyszercsak bal szemem sarka arra rebbent meg, hogy valami ellenséges osztálybeli micsoda közeleg felém irtózatos sebességgel.

Elcsitítottam csökevényes reflexemet és magamban elimádkoztam a kiváltságomat biztosító rendelet idevonatkozó szakaszát: „A járművezetők kötelesek a fentebb felsorolt helyeken a gyalogosnak elsőbbséget biztosítani. A gyalogosokat lassításra vagy megállásra nem kényszeríthetik."

Amikor idáig értem, kiváltságosságom tudatában, fölényes öntudatosan fölvetettem a fejemet és . . . és ugrottam egy nagyot, mert jármű már szinte a sarkamat taposta.

Miért ugrottam? Mert villanásszerűen agyamba nyilallt az a régi Móricka történet, amikor a békebeli kisfiú riadtan hátrál a veszettül ugató kutya elől. Arra megy egy bácsi és mondja neki: Ne félj, fiam, nem tudod, hogy amelyik kutya ugat, az nem harap?! – Én tudom – válaszolja Móricka –, de vajon tudja azt a kutya is?

Sólyom László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Levél egy favágóhoz

Uram!

Nem tudom, kicsoda Ön; és nem tudom, milyen beosztásban szolgálja a fővárost. Annyi bizonyos, magas rangja lehet, mert emberek és gépek engedelmeskednek Önnek. Engedelmeskedtek most is, amikor Ön – minden városát szerető pesti embert mélyen bántó parancsot adott.

Ön megcsonkíttatta (nyugodtan mondhatnám: kivégeztette) a Nagymező utca fáit, a régi pesti utca egyik oldalán. Ugyanolyan kedvesek voltak ezek nekünk, mint a Kosztolányi megénekelte „Üllői úti fák" – és Ön semmibe véve ezt, fütyülve a város szépségére, tövig levágatta valamennyi águkat, meghagyván ijesztő és vádló felkiáltójelként a puszta törzseket. Olyanok most ezek a múlt héten még kedvesen terpeszkedő fák, mint egy-egy kar nélküli és lábatlan nyomorék ember.

Lehet, hogy betegek voltak? Mind? – Akkor ki kellett volna cserélni őket hasonlókra.

Lehet, hogy dús ágaik veszélyeztették a troli vezetékét? – Akkor az arrafelé hajló ágakat kellett volna gondosan, kíméletes szeretettel lenyesni.

Lehet, hogy valami más, ismeretlen ok váltotta ki ezt a csonkítást? – Nehéz elképzelni okot, amely a város ilyen csúfítását megengedhetővé tenné.

Tudja Ön, hogy hány pesti embernek adott egy-egy jóleső, életkedvet gyarapító pillanatot, amikor az évtizedes baráti fák alatt elhaladt? Tudja Ön, hogy egy város nemcsak házakból, kövezetből, troli-vonalakból és hivatalokból áll, hanem – emlékekből, kedves zugokból, ismerős utcasarkokból és előfákból is?

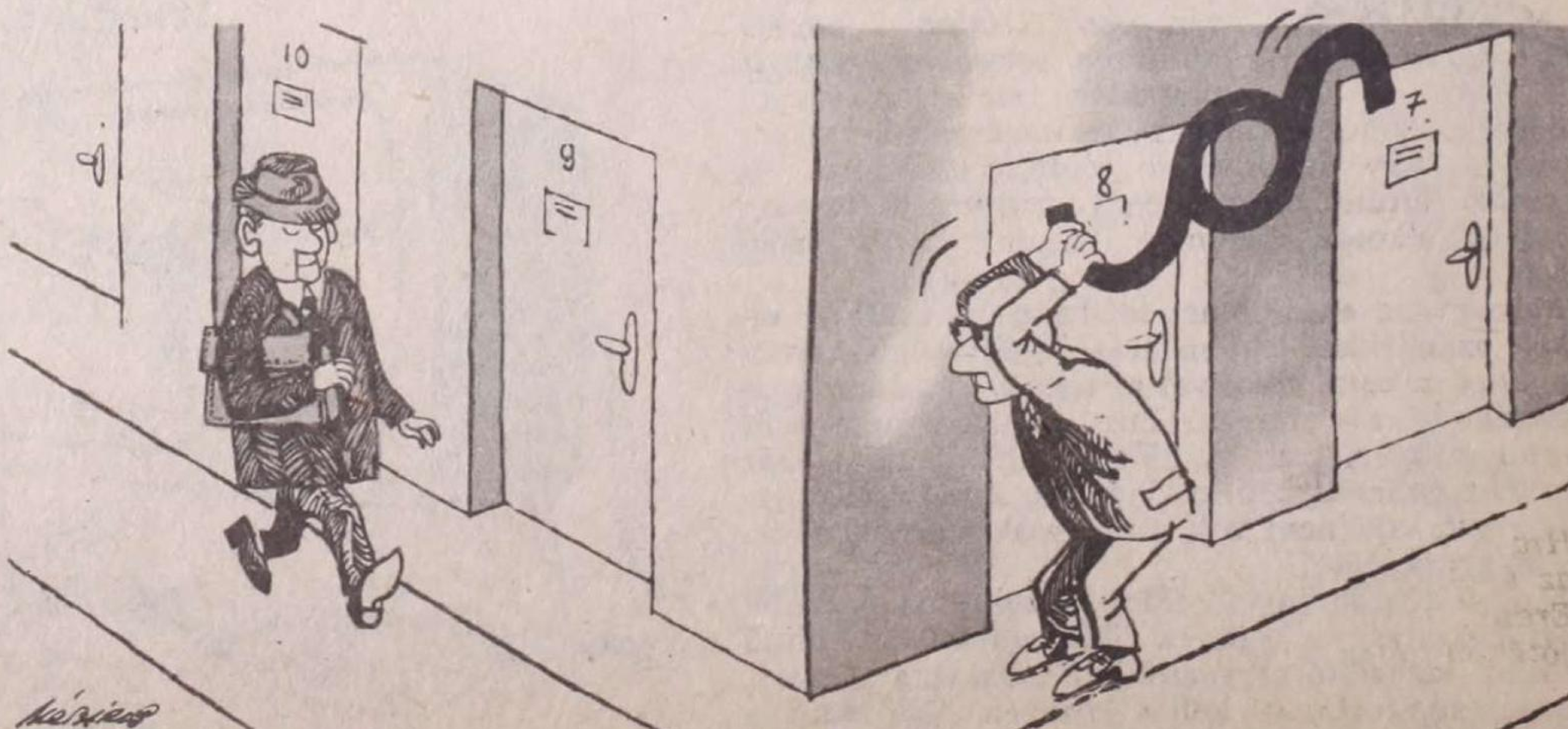
Ön ezt nem tudja.

Sajnos . . .

Egy megszomorított pesti ember

Támadás

Mészáros András rajza

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fekete hazajön Bécsből, ahol tudvalevőleg szigorúan tilos az utcán bármit is eldobni, és elmeséli élményeit barátainak a kávéházban.

– Képzeljétek csak, eldobok a Ringen egy szivarvéget, mire egy úr felemeli, visszaadja nekem, és azt mondja:

– Pardon!

Néhány lépéssel odébb megint eldobom, mire egy hölgy felemeli, megint csak visszaadja, és ezt mondja:

– Pardon!

– Na és? – türelmetlenkednek a barátai. – Mit csináltál a szivarvéggel?

– Mit csináltam? Elmentem Hegyeshalomra, és ott eldobtam.

Többszörös újító

Gerő Sándor rajza

– Mi az, Marci bácsi, maga is beállt az üzemi csapatba?
– Igen, így talán felfigyelnek rám a minisztériumban!

Télvégi négysorosok

PREMIER ELŐTT

Új díszletek készülnek márciusra:
zöld hegyek-dombok és virágos utca.
A jégvirágot, havat, zúzmarát
a kelléktárba szállítsátok át.

HÓEMBER

Az orra fagyott répa, semmi fény
lomok közt meglelt vén cilinderén.
A felmondását imént kapta meg,
a hónap végén már nyugdíjba megy.

NAPFÉNY

Kis szappanhab még arcán minden hegynek,
s mint borbélyszéken ülő férfiak,
várják, hogy sárga spongyáját a nap
bemártsa és lemosson minden pettyet.

METEOROLÓGIA

„Nyugat felől betört egy anticiklon,
keleten sarki, északi szelek...”
S a Stáhly utca — töprengek a titkon —
hol van? az vajon n y u g a t vagy k e l e t?

LÉGYOTT

Mint sípszó, hangzik szellők sikolya.
A szép tavasznak a Rákóczi út
és Körút sarkán adok randevút,
ismertetőjel: pár szál ibolya.

MEGHÍVÓ

Hív a Pilis, a Börzsöny, mert maholnap
az énekesmadarak is dalolnak.
Erdőn, mezőn dalosversenyre kelnek,
jótékonycélra ingyen énekelnek.

Bródy László

MINŐSÉGI KIFOGÁSAIM

Kis unokaöcsémet születésnapjára egy pár cipővel leptem meg. A hasznos ajándékot a Gyermekcipőcske Áruházban vásároltam. Gyanútlanul adtam át az ízléses csomagot a gyereknek, aztán kiderült, hogy a cipő számos sebből vérzik, s kénytelen voltam visszavinni. Nem panaszkodhattam, reklamációmat türelmesen végighallgatták.

Először amiatt panaszkodtam, hogy a cipőből szögek állnak ki. Az áruház bakteriológiai osztálya megvizsgálta a szögeket, s azokat teljesen sterileknek találta. Amikor megkérdeztem, hogy miért állnak ki a szögek, azt a választ kaptam, hogy a szögek szembeötlő volta megkönnyíti a minőségi ellenőrzést.

Helytelenítettem, hogy a jobb cipőnek hiányzik a sarka, a másiknak pedig tűsarka van. Erre elmondták, hogy a legújabb típusú cipők tervezői változatosságra törekedtek. A sarok nélküli cipőt egy érdekes újítás jóvoltából gyártják, s mivel a cipősarkakat eddig Lappföldről hozták be, nemes valutát takarítunk meg.

Kifogásoltam, hogy az egyik cipőből kígyó mászott elő. A kígyót be is mutattam, az áruház szerpentológusa megvizsgálta, és kijelentette, hogy ellenérzésem teljesen alaptalan, a kígyó nem mérges.

Arra a kérdésemre, hogy miért vált le a jobb cipő talpa, azt a felvilágosítást adták, hogy ilyen módon a vásárló is betekinthet a cipő belsejébe, és megnyugodva szemlélheti a gyönyörű kidolgozást.

Megjegyeztem azt is, hogy mindkét cipőből hiányzott a zsinór, mire megnyugtattak, hogy a zsinórtalan cipőt könnyebb levetni, az emberek tetemes időt takarítanak meg.

Amikor azt a kifogást hangoztattam, hogy a cipőt nem lehet kifényesíteni, az áruház köznevelési osztálya

részéről elmondották, hogy a külön bonyolult eljárással fénytelenített cipő éles fegyver az ifjúság hiúsága, üres csillogása ellen. Csodálkoznak megnemértő magatartásomon, holott az ifjúság lelki fejlődéséért valamenynyien felelősek vagyunk.

Amikor megjegyeztem, hogy mindezek ellenére sem kívánom megtartani a cipőt, készségesen visszavették, adtak egy utalványt, amelyet bármelyik állami édességboltban beváltanak savanyúcukorra. Megnyugodva távoztam, s még hallottam, amikor a panaszosztály vezetője így intette az egyik fiatal beosztottat:

– A legkicsinyesebb vevővel is türelmesen kell foglalkozni!

Feleki László

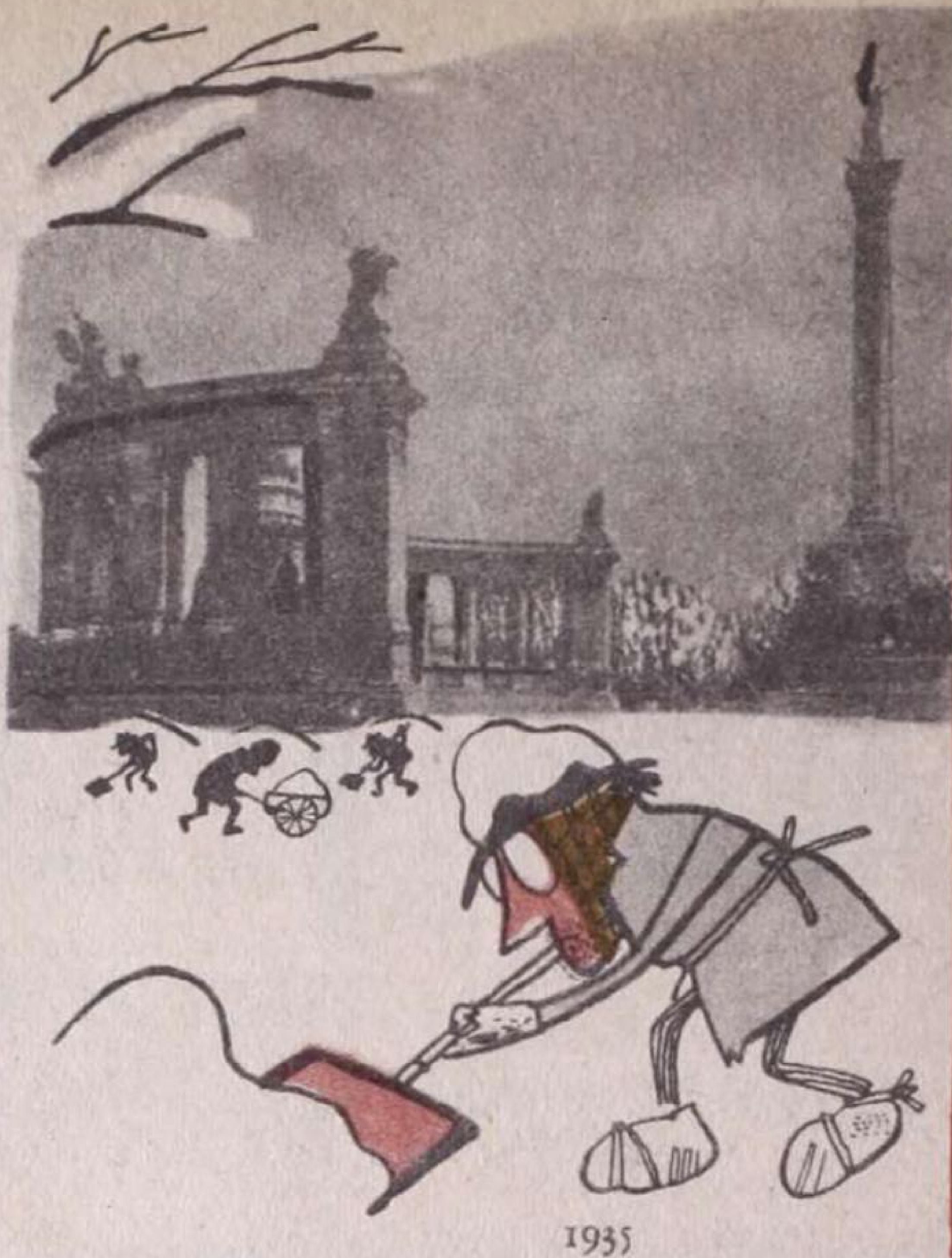
Mintahivatal

– Nálunk az nincs, hogy munkaidő alatt maszek munkát végezzenek . . .

Szegény diplomás

Szűr-Szabó József rajza

1935

1965

Énhasadás

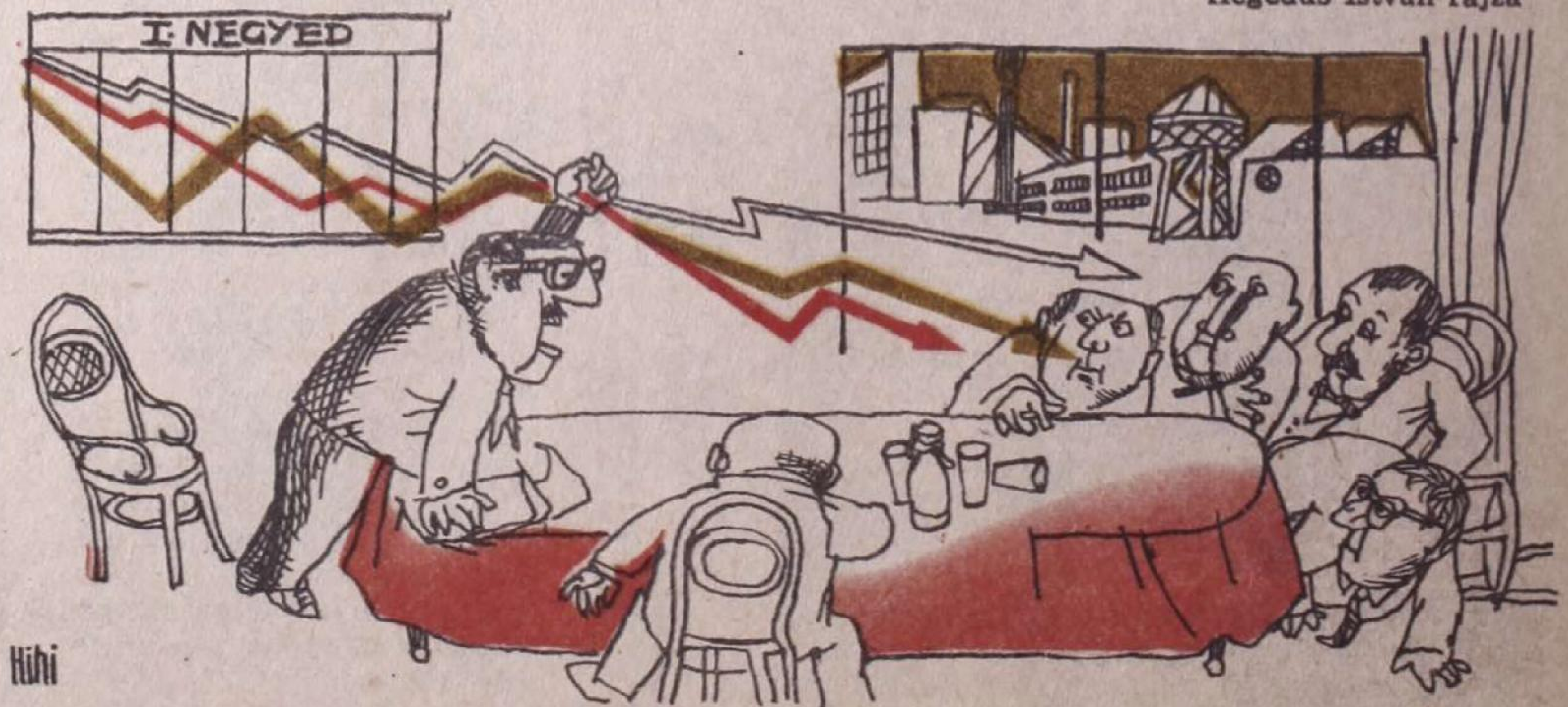
Százéves asszonyt ünnepelnek

– Mi volt az életének legnagyobb tanulsága?
– Tiszteld gyermekeidet és unokáidat, hogy hosszú életű légy a földön . . .

Hegedűs István rajza

Viharos termelési értekezlet

– Kartársak! Ez maguknak világszínvonal?!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.1095 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda, Tel.: 180–850. INDEX: 25504